

Vychází 15.10.2005

Číslo 7

Ročník XIII.

SKRZE PANNU MARIÍ KE KRISTU PÁNU

Byl krásný podzimní slunečný den, pravé „Babí léto“. Možná, v „ružencovém měsíci“ vymodlený farníky, kteří, vedeni otcem Rousem, jeli na svou již tradiční pouť. Tentokrát však ne do mariánské svatyně, ale na doporučení otce biskupa Cikrleho do Slavonic, kde je nejstarší kostel, zasvěcený Tělu a krvi Páně. Patrový autobus CK Holiday s téměř sedmdesáti cestujícími vyjel ze Zábrdovic v sobotu 1. října 2005 něco po sedmé hodině a zamířil směrem na Třebíč. Odtud se přes kopečky a údolí Vysočiny proplétal okreskami přes Starou i Novou Říši a Dačicemi do Starého Hobzí. Cestou se poutníci modlili růženec, proložený mariánskou písní. V Hobzí na nás čekal místní p. farář otec Plhoň. Ten nám ochotně dělal znalého průvodce dačickým krajem a zajistil, že jsme mohli mít v chrámu Božího Těla ve Slavonicích poutní mši svatou.

Pane Ježíši Kriste, jemuž se za všechnu lásku odměňuje lidská vděčnost zapomínáním, lhostejností a pohrdáním, klečíme zde před tvým oltářem a chceme ti zvláštní úctou nahrazovat tak velikou nevšimavost a křivdu, kterou tvé milující srdce neustále zakouší.

Skalní balvan, na kterém byly roku 1279 potřikrát nalezeny proměněné hostie z vykradeného slavonického kostela, je dnes podloží centrálního oltáře dvoulodní gotické svatyně. Hlavnímu oltáři v presbytáři vévodí tabernákl s obrazem Nejsvětější Trojice s Pannou Marií. Po stranách oltáře jsou sochy svatého Leopolda, vpravo svaté Johany. Již zmíněný centrální oltář, stojí před stupněm presbytáře. Zasvěcen Eucharistii, má nad svatostánkem bílou hostii z níž září zlaté paprsky. Svatostánek střeží a adorují dva andělé. Věřící se shromažďují kolem oltáře ze tří stran.

Náhradou za urážky tvé božské cti, Pane Ježíši, ti podáváme dnes zadostiučinění, které jsi na kříži obětoval svému Otci a které denně obnovuješ na oltářích, a spojujeme je se zadostiučiněním Panny Marie, tvé Matky, všech svatých a zbožných věřících.

Strop nad hlavní chrámovou lodí je nesen dvěma kamennými sloupy. V čele levé lodi je oltář, zasvěcený bolestné Panně Marii. Její dominantou je plastika Piety. V tomto prostoru je i oltář s lurdskou Pannou Marií. Poutní mši svatou celebrou otec Rous, který z kazatelny pronesl první homilii z cyklu, zaměřeného na eucharistické téma.

Přijmi od nás, nejdobrotivější Ježíši, na přímlovu blahoslavené Panny Marie tento dobrovolný závazek našeho smírného zadostiučinění, dej nám veliký dar setrvání v dobrém, abychom tobě až do smrti věrně sloužili a jednou se všichni dostali do oné vlasti, kde s Otcem i Duchem Svatým žiješ a kraluješ na věky věků. Amen. (Úryvky ze smírné modlitby)

Polední volno určené jednak k občerstvení a k prohlídce Slavonic, aspirujících svým renesančními a barokními domy, na zápis do světového kulturního dědictví. Procházka po jeho náměstí a přilehlých ulicích, přilákala k prohlídce nejen nás, ale soudě podle počtu zaparkovaných automobilů i sousedy z blízkého Rakouska.

Odpoledne nás otec Plhoň navedl do obce Mutná, z níž vede strmá cesta k poutnímu kostelu Panny Marie Montserratské. Namáhavý výstup byl vynikající příležitostí k bohoslužbě křížové cesty, končící čtrnáctým zastavením na lesní mýtině. Na ní stojí bílá jednodílná stavba poměrně velkého kostela, jehož šestiboká věž je vidět zdaleka. Podle otce Plhoň, který velmi osobitou a vtipnou formou přiblížil poutníkům historii tohoto místa, byla zde, jako dík za záchranu života šlechtického donátora v dobách třicetileté války, postavena kaple s obrazem Panny Marie Montserratské, přivezeným ze Španělska. Kostel na jejím místě byl vybudován v závěru XVII. století. Hlavnímu oltáři vévodí kopie tohoto obrazu. Matka Boží tmavé pleti drží na svém klíně své božské Dítě. Pod oltářem vytryskl pramen, jemuž byly přisuzovány léčebné účinky. Tato skutečnost sem přiváděla v období baroka velké množství poutníků. Rozkvět však byl v závěru XVIII. století násilně přerušeno. Tehdy císař Josef II. provedl v habsburské říši reorganizaci farností. V jejím průběhu zrušil řadu farností a klášterů i tento poutní chrám. Represe postihla mimo jiné i zábrdovický klášter. A trvalo několik desetiletí, než zde byly bohoslužby obnoveny. Po druhé světové válce nastal odsun původního obyvatelstva a noví osadníci, lhostejní k náboženství a žijící v uzavřeném pohraničním pásmu, ztratili o mariánský kostel jakýkoliv zájem. Dnes je svatostánek prázdný... Jen někdy sem přijdou turisté... Naši poutníci oslavili Pannu Marii Montserratskou písní, doprovázenou varhanní hrou. U stolu nástroje seděl otec Plhoň. Zastávka v Třešti už byla zaměřena jen na letmý pohled na toto starobylé městečko Vysočiny. Růžencem světla na zpáteční cestě skončila duchovní část letošní zábrdovické farní pouti.

VÁM

DUCHOVNÍ OBNOVA 2005

Stejně jako loni byli do naší zábrdovické farnosti pozváni duchovním správcem otcem Jiřím Rousem členové kongregace Nejsvětějšího Vykupitele - redemptoristé z Hory Matky Boží u Králík, aby navázali na misie z roku 2004 a uskutečnili tak duchovní obnovu naší farnosti.

Původním úmyslem redakce našeho farního občasníku bylo zachytit alespoň některé podněty inspirované Duchem svatým, jimiž misionáři osloví posluchače, aby v nich oživil duchovní život. Bohatost myšlenek k přemýšlení byla při všech akcích toho šestidenní tak rozsáhlá, že by se nepodařilo podstatně zaznamenat, natož popsat radostnou atmosféru, při všech akcích panující. Navíc mnozí posluchači si při homiliích a přednáškách dělali vlastní záznamy toho, co slyšeli. Proto se redakce rozhodla od původního úmyslu upustit a pouze připomenout probíraná témata.

Tentokrát duchovní obnova započala večerní mší svatou v sobotu 24. září s homilií na téma: **Obnova přátelství s Bohem**. Neděle 25. září měla obvyklý pořad bohoslužeb s homiliemi na téma **Boží milosrdenství**. Po mši sv. v 9.45 hodin se misionáři sešli s mládeží, odpoledne v 16.00 hodin s manželskými páry. Od pondělka 26. září pokračovala v obvyklých termínech a to: v 8.00 ráno tzv. **Školou modlitby**, v 8.30 pak den pokračoval **mší svatou** s příslušnou **homilií**. V podvečer se účastníci sešli v 17.30 hodin opět na **školu modlitby**. Na 18.00 hodinu byla připravena **večerní mše svatá**, opět obohacena zajímavou **homilií**.

Pondělí začalo školou modlitby, kterou vedl jáhen **Petr Beneš CSsR**. Ranní mši svatou celebrou otec **Tomasz Waściński CSsR**, který meditoval v homilii na téma **Odmítnutá spása - peklo**. Při večerní mši svaté celebrou otcem **Jiřím Šindelářem CSsR**, byla homilie na téma **Rodina**.

Úterý 27. září bylo věnováno seniorům. Ranní homilie otce Jiřího měla téma: **Stáří**. Během bohoslužby misionáři udíleli svátost pomazání nemocných. Večer meditoval při mši otec Tomasz o **Očistci a životu věčném**.

Ve středu 28. září byla Slavnost svatého Václava – státní svátek ČR. Otec Tomasz uvažoval svým osobitým způsobem při dopolední mši svaté na téma: **Modlete se za ty, kdo vám ubližují**. Po bohoslužbě se uskutečnily návštěvy nemocných v domácnostech. Slavnostní večerní mši svatou celebrouval otec Jiří. Tématem jeho homilie bylo **Boží slovo**. Na závěr slavnostního dne připravil otec Jiří pro dospělé promítání filmu: **Perníková věž**, zabývající se drogově závislými.

Čtvrtek 29. září 2005 byl závěrečným dnem letošní zábrdovické duchovní obnovy. Ranní mši svatou a homilii na téma: **Víra** měl otec Jiří, stejně jako podvečerní nověnu k **Panně Marii Matce Ustavičné Pomoci**. Závěrečnou večerní mši svatou celebrouval otec Tomasz s naším panem farářem Rousem. Homilie misionáře na téma: **Církev** byla opět oživena pomůckami, názorně přibližujícími myšlenky o „domu, postaveném na skále“. Letošní zábrdovické dny duchovní obnovy byly zakončeny hymnem „Bože chválíme Tebe“ a poděkováním misionářům z kongregace Nejsvětějšího Vykupitele za vše, co pro oživení duchovního života farnosti a posílení víry v Zábrdovicích vykonali. Podle jejich slov se do Brna vrátí ještě letos a to v říjnu, kdy budou mít obdobné lidové misie v Řečkovících.

At' jim náš Pán na přímluvu Matky Ustavičné pomoci dá hojnost Ducha svatého a Bůh jejich dílu požehná.

Vám

XX. Světové setkání mládeže očima našich farníků

V neděli 4. září dopoledne se sešli na mši svaté v našem kostele mladí poutníci, kteří v srpnu 2005 reprezentovali v počtu 17 + 7 naši farnost na XX. Světovém setkání katolické mládeže se Svatým otcem Benediktem XVI. v Kolíně nad Rýnem.

Odpoledne jim patřil zábrdovický farní sál, kde sobě i dalším zájemcům promítli snímky z této desetidenní pouti po Spolkové republice Německo. Nejprve otec Jan, jeden ze dvou duchovních vůdců pouti – druhým byl otec Roman Strossa, takto farář v Olešnici – seznámil přítomné s historií těchto setkání, zavedených zvěčnělým papežem Janem Pavlem II. v roce 1985, kdy se první z nich konalo v Římě. Ten také zvolil německý Kolín za místo letošního světového setkání a dal mu i motto: „Přišli jsme se Mu poklonit“. Jeho nástupce Benedikt XVI. se rozhodl pokračovat v této tradici a tak určil za příští místo setkání australské Sydney.

A poté následovalo komentované promítání snímků, začínající nástupem do jednoho ze šesti autobusů, které byly z Brna do Německa vypraveny. V našem byla mládež nejen ze Zábrdovic, ale i z Újezda u Brna, Protivanova a Olešnice. Byla středa 10. srpna 2005.

Autobus s našimi poutníky mířil do Bavorska, kde severozápadně od Mnichova je městečko **BOBINGEN**, které se na tři dny stává pro ně duchovním centrem, přípravou na hlavní cíl pouti. Přijetí tamějšími farníky bylo velmi srdečné, ubytování bylo po dvojicích v rodinách. Ke společnému soustředění sloužil farní dům **Laurentzhaus** - Dům sv. Vavřince, kde se poutníci také stravovali. V Bobingen, krom našich otců, pečoval o českou skupinu i pan kaplan Klaus. Městečko bylo i místem soustředění italských poutníků, takže se nelze divit, že náš Adam byl považován za Itala. Ve čtvrtek 11. 8. jsme absolvovali polodenní návštěvu **Dachau**, bývalého koncentračního tábora, zřízeného nacisty krátce po převzetí jejich moci nad Bismarkovým Německem v roce 1933.

O svátku Nanebevzetí Panny Marie se naši poutníci přesunuli do Kolína.

Cítil jsem se tělesně docela unavený, ale duševně velmi svěží. Bylo kolem poledne, doma v kuchyni, s kávou a dvěma tuzemskými deníky. Hodinu po návratu ze Světového setkání mládeže, necelých dvacetčtyři hodin po požehnání Benedikta XVI. uzavírajícího mši na Mariánském poli nedaleko německého Kolína. A četl jsem. A nedivil se. A neznechutil se. Neboť navzdory tomu všemu „černému na bílém“ mi bylo stále svěže.

Poprvé mě tato akce potkala jako náctiletého v Čenstochowé nedlouho po revoluci a mé duchovní obrodě. Dva roky poté mě stále ještě náctiletého poslali do Denveru. Obdivoval jsem demokracii, školy, auta, Mississippi, letadlo, New York, Harlem, metro, novogotické mrakodrapy, Davida Wilkersona, Twin Towers, Skalisté hory, býčí arénu a kaktusy.

Jan Pavel II. tam měl skvělé a odvážné kázání. Hlásejte evangelium ze střeš. Byl to vzpřímený a respektovaný muž. Pak nebylo dlouho nic a mě „masovky“ zajímaly stále méně. Jubilejní rok přinesl nabídku odjet do Říma jako novinář. Ač s velkou opatrností, až s despektem, ač v nestandardní pozici VIP – týden, kdy papež doma hostil mladé z celého světa, mě zaujal, a to velmi. Papež už nebyl vzpřímený. Stále méně respektovaný, pokolikáté už vyzývaný k odchodu, s těžko srozumitelnou výslovností. Ale tento starý muž svým hostům rozuměl. Jistě měl kolem sebe ohromný tým, ale hlavní náboj dal on sám, a po léta dával. Vzpomínám na vigilií, s jakou ohromnou citlivostí předkládal svým hostům jeden „zákusek“ za druhým. Na závěr vigilie vypukl ohňostroj, kdekdo jím byl uchvácen, protože opravdu stál za to. Když skončil, ukázalo se, že papež tiše a nenápadně zmizel. Za chvíli vyvolal ohromné ovace vrtulník, který nám dlouze zakroužil nad hlavami. I takhle se dá popřát dobrou noc. Papež mladým lidem prostě rozuměl a uměl mluvit jejich řečí.

Letos jsem doprovázel farní mládež. Kaplan by to měl udělat, i když sám by třeba vůbec

nejel. Když čekáte, že se s mladými bude něco dít, a to jsem opravdu čekal, považujete za důležité být u toho a k dispozici. Snažil jsem se je připravit na ohromné davy a možná nepříjemné zkušenosti s nimi spojené. Taky na tradičně paternalistické tendence českého národního centra. Světové setkání mládeže je podle mého soudu o jedinečné možnosti setkat se na relativně malém prostoru s mládeží z celého světa. Setkat se s Čechy je mnohem jednodušší a taky mnohem levnější třeba v tom Kolíně českém.

Myslím, že jsme nemálo získávali při ranních modlitbách a bohoslužbách v hostitelské farnosti svatého Mořice, a snad i obdarovávali těch maximálně pár desítek přítomných Němců, Maďarů či Rakušanů. Výborný byl místní kostelník. Takový típek s vlasy jako dikobraz hrajícími více barvami a s chováním gaye. Na první pohled. Už na ten druhý ohromně obětavý člověk, který při náhodném setkání v deset večer v místním obchodě neváhal přislíbit, že připraví všechno na mši druhý den brzy ráno, i když by si zjevně rád přispal.

Jeden kamarád kněz konstatoval (neradostně, zdálo se mi), že vlastně nejde o nic jiného než o koncerty, divadla, happeningy. Myslím si totéž, s tím rozdílem, že to vítám. Je to přesně ten způsob setkání, který mě velmi oslovil v Římě. Vigilie a mše svatá s papežem, ohromný zážitek víry, je vrcholem akce. Ale do té doby se setkává světová církev individuálně mezi sebou. Neuvěřitelná nabídka katechezí a přednášek, bohoslužeb a společných tichých modliteb, koncertů, výstav, divadelních a tanečních představení, workshopů, happeningů, kaváren s živou muzikou (i těch s adorační kaplí a neustálou možností slavit svátost smíření), libanonských čajoven s vodní dýmkou a nevím co ještě, dávala ohromnou možnost načerpat z jiných i velmi vzdálených kultur jejich způsob žití víry a žití života vůbec.

Na stovkách míst souměstí Köln-Bonn-Düsseldorf bylo možné zažít velmi osobní setkání, třeba v klidné zahradě ve vnitřním

domovním bloku nebo v malém klubu v nezařízeném syrově betonovém pátém patře prosklené výškové budovy. A to i přesto, že dohromady nás tam bylo skoro milion.

Bylo několik míst, která jsem si oblíbil. Třeba kolínský dóm. Nejen proto, že jde o nádhernou gotickou katedrálu, i když to samo o sobě by stačilo. Ale třeba proto, že jako jediná široko daleko přežila válečné bombardování a teď tam ční jako mohutné memento. Nedávno jsem slyšel docela vtipné spojení „bitevní anděl“. Ano, ta katedrála tam ční jako celá armáda bitevních andělů proti zlu. Zlému, zlým. Je to místo, kam odedávna lidé putovali uctít tři mudrce od východu, tři krále, respektive Toho, jemuž se přišli poklonit. Venimus adorare eum. Venite adorare eum. To je fakt i výzva, a dóm tak byl naprosto logickým srdcem pouti světových mládežníků. V nacpané katedrále jsme se neopomněli poklonit Pánu v kapli s Eucharistií a v hlavní lodi zazpívat My tři králové jdeme k vám. Při verši o tom černém vzadu, co vystrkuje bradu jsme to nemysleli vůbec rasisticky, naopak – vypadalo to, že příběh se zhmotnil a vtáhl nás do děje. Kolínský dóm byl celý týden obležen lidmi, což je dobře. Alespoň symbolicky byli celou dobu přítomni i dva muži, kteří se nesmírně zasloužili. Dva papežové v ohromných portrétních několikapatrových fotografiích před průčelím katedrály. Welcome BXVI. Thank you JP II. Jan Pavel se na fotografii opírá o svou typickou berlu a při bližším pohledu je zřejmé, že jeho portrét se skládá z desetitisíců jiných, mnohem menších. Je to výsledek dlouhodobé akce, kdy každý účastník světového setkání mohl předem poslat mailem svou fotografii a nazpět dostal souřadnice, kde se ve výsledném díle nachází. Hezký nápad.

Německá policie se dala slyšet, že byla šokována absencí použitých stříkaček a prezervativů. Na akci počtem účastníků nejméně o řád vyšší, než největší rockové koncerty. Kam se hrabe CzechTek. Více takových šoků! Při pouti na Mariánské pole (či Marienfeld - jak chcete), měl každý

vstupenku do jedné z desítek vyhrazených zón. Ovšem nikdo to nekontroloval. Nedotažená organizace. Může být. Ale pro mě to bylo především další z mnoha svědectví víry a moci Boží a síly církve. Nedošlo k žádné panice, k žádnému masakru, žádnému ušlapávání a všichni víceméně šli tam, kam měli. Stejně tak den poté, kdy se celá masa lidí vlastně naráz zvedla a hodlala jít a pak jet či letět domů. Připomínám, že tam bylo milion lidí, ze skoro dvou stovek národů, z pěti kontinentů, prakticky všech kultur, a ohromného množství povah a životních zkušeností.

Nebo třeba počasí. Den před odchodem na Mariánské pole to rozhodně nevypadalo dobře a někteří skoro propadávali malověrnosti. Po dvou letech jsem se na trochu delší řeč potkal s Pavlem Posádem. S jemu vlastním humorem podotkl, že je potřeba se modlit, aby nepršelo, ale počítat s tím, že nikdy není jisté, jak Hospodin naše prosby vyslyší. Třeba nedávno v Mariazell. Pršet skutečně přestalo. A začalo sněžit. Faktem je, že celé dva dny byly mraky nad našimi hlavami doslova těhotné deštěm. Prakticky stále zataženo. V jedné chvíli se černočerné mraky prohnaly opravdu těsně vedle. Při nedělní mši svaté se nás rozhodla navštívit nevládná mlha. Ale pršet začalo až dlouho poté, během následující noci, kdy už všichni byli pod střechem nebo častěji na cestě domů. Nakonec se mraky ukázaly být vlastně přínosem, protože slunce pálící na hlavu od rána do večera bez větší možnosti ochrany je vlastně taky dost nepříjemné. Rád si jevy okolo sebe vysvětluji racionálně. Po rozumné úvaze vám sděluji, že jsem byl vlastně svědkem zázraku, jednoho z mnoha v těch dnech. Prostě to tak Bůh chtěl. Hysterické popírání tohoto faktu a dovolávání se souhry náhod je směšné. Světové dny mládeže nejsou zdaleka jedinou možností potkat se s Bohem. Ale jsou jednou z nich, jednou z těch vyjimečných. Asi neoslovují každého, nebo každého stejně. Tak ať. Ale je dobré, že jsou. Velmi dobré.

Jan Hanák (převzato z www.sklenenykostel.net)

Mí drazí sponzorští rodiče...

Zdraví Vás vaše sponzorská dcera Leena. Děkuji Vám za pozdravy. Díky Vaším modlitbám a darům se nám daří dobře. Všem posíláme svou lásku. Doufám, že podobně jste na tom i Vy.

Dostala jsem výsledky školního roku a ve všech předmětech mi to šlo dobře. Postupuji do deváté třídy. Děkuji Vám za zápisníky, uniformu, tašku a další pomůcky, které jste mi darovali. Modlím se za Vás. Ve škole se účastním různých činností. V soutěži ve zpěvu jsem dostala cenu. Ta mě velmi potěšila. Byly i další programy. Teď máme letní prázdniny. Počasí je nestálé, dny jsou velmi horké a někdy prší. Byla jsem v Goa. S mou třídní učitelkou a přáteli jsme byli i na pikniku v Jogfalls a Shashrilinze. Byl skvělý a moc se nám líbil. Viděli jsme i vodopády.

Moje matka je v domácnosti. Někdy v naší vesnici koupe miminka. Starší bratr Ishant má potíže s nohou, nemůže chodit do práce, proto je doma. Sestra Esperance pracuje v Goa. Má starší sestra je doma, připravujeme její svatbu. Bratr John studuje v osmé třídě, Vicky ve čtvrté a Vanisha ve druhé. Tatínek nám zemřel, proto náš dům není stále dostavěný. Vyřídte všem naše láskyplné pozdravy. Zdraví vás maminka, bratři i sestry. Vaše milující dcera Leena R.Rebello.

(Halga, květen 2005)

P.S. Ze školní zprávy se dozvídáme, že Leena chce být učitelkou.

Volné dny a prázdniny ve školním roce 2005/2006

Školní mládež, ale i rodiče jistě zajímají volné dny a prázdniny v tomto školním roce. Nuže: **v říjnu budou podzimní prázdniny** od středy 26. až do neděle 30. října. Vyučování začne v pondělí 31. října 2005. **Vánoční prázdniny** budou od pátku 23. prosince do pondělí 2. ledna 2006. Školáci nastoupí do tříd v úterý 3. ledna. **Jednodenní pololetky** budou v pátek 3. února, **jarní prázdniny** pro Brno – město od pondělí 6. do neděle 12. února 2006. **Velikonoční svátky** a volno bude od Zeleného čtvrtka 13. dubna až do Červeného pondělí 17. dubna. Do školy se půjde v úterý 18. dubna 2006. Volno bude i o **státních svátcích v květnu** a to po oba pondělky 1. a 8. května 2006. **Hlavní prázdniny** budou od soboty 1. července do neděle 3. září. Nástup do škol pak bude v pondělí 4. září 2006.

Významné dny a svátky do konce církevního roku

11. X. Před 43 roky zahájil zvěčnělý papež Jan XXIII. druhý vatikánský koncil katolické církve.
16. X. Uplynulo 27 roků od zvolení krakovského kardinála Karla Wojtyly papežem. Přijal jméno Jan Pavel II.
22. X. Zasedání zábrdovické farní rady
28. X. Svátek apoštolů Šimona a Judy a také Den vzniku samostatného československého státu roku 1918 - Státní svátek (pátek)
29. X. V brněnské diecézi Památka blahoslavené Marie Restituty Kafkové panny a mučednice, pokřtěné v zábrdovickém chrámě
Ze soboty na neděli změna na zimní čas. (rafičky o 1.hod. zpět)
- 1.XI. Slavnost Všech svatých (úterý). Možnost získat plnomocné odpustky
- 2.XI. Vzpomínka na všechny věrné zesnulé - Dušiček (středa)
- 6.XI. Roku 1943 se narodil Mons. Karel Herbst, SDB, titulární biskup siccesiánský, pomocný biskup pražský
- 8.XI. Se v Brně r.1926 narodil Mons. Josef Koukl, emeritní biskup litoměřický
- 13.XI. 16. výročí svatořečení Anežky Přemyslovny v Římě

- 14.XI. Oslaví své 70. narozeniny Mons. Petr Esterka, titulární biskup šefalenský a pomocný biskup brněnský, pověřený pastorační českých krajanů v cizině, zejména v USA.
- 17.XI. Světový den studentstva - Den boje za svobodu a demokracii
Státní svátek Čs. republiky (čtvrtek)
- 20.XI. Slavnost Ježíše Krista Krále - poslední neděle církevního roku
- 26.XI. Vyjde 1. číslo XIV. ročníku Života zábrdovické farnosti
- 27.XI. 1. neděle adventní - Začátek nového církevního roku.**

ZE SCHŮZE FARNÍ RADY

Poprázdňinová zábrdovická farní rada se sešla v sobotu 10. září 2005. Nejprve otec Jiří Rous zhodnotil akce v minulém období: poutě několika farních skupin, prázdninové tábory mládeže a ministrantů, duchovní cvičení na Velehradě i rodin. Samozřejmě také srpnovou pouť mladých na XX. světové setkání mládeže se Svatým otcem Benediktem XVI. v Kolíně nad Rýnem. A potom došlo na akce, které farní společenství čekají. (Ve chvíli, kdy čtete tyto řádky jsou některé z nich již za námi). Byly to: Farní duchovní obnova s otci redemptoristy ve dnech 24. až 29. září 2005 a v sobotu 1. října farní pouť do jihočeských Slavonic do nejstaršího kostela zasvěcenému uctívání Eucharistie.

Nejrozměrnější akcí, spíše však technického charakteru, by měly být v podzimním období stavební rekonstrukční práce v našem zábrdovickém kostele. Po dobu těchto prací by se bohoslužby konaly na faře. Nepředpokládá se, že by se vše plánované stihlo ještě v tomto roce. Pokud jde tedy o shromážděné finanční prostředky nepropadnou, ale budou deponovány k použití v příštím roce, alespoň ve své většině.

V diskusi se hovořilo i o probíhajícím Roku Eucharistie – prioritě Svatého otce Jana Pavla II. – a akcích, které jsou uskutečňovány v naší farnosti. K nim patří již zmíněná pouť do Slavonic. Kromě pátečních adorací, organizovaných velmi dobře skupinou věřících, bude od 2. října probíhat cyklus pěti nedělních kázání s tématem Eucharistie. Budou se o ně dělit oba naši kněží. Prioritami na které klade důraz náš diecézní biskup otec Cikrle jsou: **Rodina a Farnost**. Doporučuje orientovat se především na práci maminek. Na jejich předávání víry potomkům záleží budoucnost Církve. Aby se děti při kázání v kostele nenudily, probíhají pro ně každou neděli při mši sv. v 9:45 přiměřené katecheze v sakristii. Před touto bohoslužbou se mladí budou modlit desátek za naše kněze a nová kněžská povolání. Hovořilo se i o náboru nových ministrantů. V tom směru je třeba iniciovat rodiče.

Na neděli 23. října je plánován **farní den**. Je uvažováno spojit jej s **bazarem knih a hraček**, které by farníci věnovali. Knihy by byly prodávány a finanční výtěžek by byl věnován na misie. Mladí podali návrh na farní ples. Měl by být 21. ledna 2006 v sálu Sokola Židenice na ulici Gajdošova. Hledají se spolupracovníci-organizátoři, kteří by vypomohli Martině Grůzové, která si tuto akci vzala na starost. Příští farní rada se sejde v sobotu 22. října 2005 v 19.00 hodin.

Exercicie s otcem J.K.Billem, aneb Chcete být šťastní?

Milí bratři a sestry, Dostalo se mi milosti, že jsem mohla být na exerciciích, které vedl otec Joseph K.Bill, V.C.M.A. (řeholník, Vincentin, Lazarista) z Ugandy. Konaly se od soboty 27. 8. večer do soboty 3. 9. 2005 v Českomoravské Fatimě v Koclířově u Svitav.

Protože o. Bill měl zpoždění (každý týden má exercicie jinde, bez přestávky, bez dovolené a má už 78 roků), měl v neděli 28. srpna dopoledne pontifikální mši svatou o. biskup Karel Očenášek z Hradce Králové s koncelebrací dalších kněží. Odpolední přednášku a adoraci měl ředitel ČM Fatimy o. Pavel Dokládál, večer přijel otec Bill, přišel mezi nás do kostela a hned se ujal vedení exercicií zamyšlením na téma: **O uzdravení celého člověka** skrze Spasitele Ježíše (1 Tes 5-23).

Exercicie mi hodně pomohly. Skrze modlitby a exorcismy otce Billa mě Pán vnitřně osvobodil, že jsem se cítila jako novorozeně, jako bych se probouzela z dlouhého snu. Fyzické problémy sice zůstaly, ale to už není tak hrozné. Někteří účastníci se hlásili, že byli uzdraveni – zřejmě z tělesných nemocí. Bylo nás tam skoro 400 lidí. Přes mimořádnost a velkou náročnost se naši hostitelé z Koclířova zhostili všeho velmi dobře. Díky Pánu Bohu i jim. Překlady přednášek z angličtiny a zpět zajišťovali střídavě dva mladí lidé, chlapec a dívka.

Příští rok má mít otec Bill exercicie v Koclířově kolem Velikonoc. Kdo toužíte po uzdravení mysli, duše i těla, přihlaste se a jeďte tam. Stojí to za to. Mám vás ráda. Přeji vám, abyste byli šťastní = svatí.

Otec Joseph K. Bill se narodil 23. 2. 1928 v Indii ve státě Kerala. Na kněze byl vysvěcen roku 1958. Po dvou infarktech dostal od představených své řehole povolení studovat uzdravení skrze víru v Pittsburghu v USA. Nyní pořádá duchovní cvičení a lidové misie za uzdravení po celém světě (především v Africe, USA, Asii i v Evropě). Tyto exercicie mohou účastníkům pomoci se otevřít působení Ducha Svatého, který touží uzdravit celého člověka – duši, mysl i tělo.

Brno, 8. září 2005 (svátek Narození Panny Marie)

Hana R.

Duchovní život spjatý se zábrdovickým chrámem

Uprostřed letošního léta, ve středu 13. července 2005 Pán Života a Smrti povolal k sobě svou věrnou služebnici paní Antonii Sokolovou.

Do pozemského života ji vložil velký dar: zbožné a obětavé rodiče, v zábrdovické farnosti známou rodinu Kočí, a lásku ke zpěvu a hudbě. Tonička již od svých osmi let vystupovala vzhůru na zábrdovický kůr jako zpěvačka, která za několik let vedla jeho dětský sbor. Jako vystudovaná učitelka hudby působila nejen jako pedagožka učitelek mateřských škol v Třebíči, ale poslední léta, vlastně až do seniorského věku, učila hru na klavír a zpěv na Lidové škole umění v Židenicích na Kosmákově ulici. Tam jsem ji osobně, někdy v šedesátém pátém roce, poznal. Tehdy jsme se domluvili na tom, že jsem za války znal i její maminku, paní Kočí, která v té době byla hospodyní ve známé pekařské rodině na Jezuitské ulici, U Očků. O to radostnější bylo mé nečekané setkání s Toničkou Sokolovou v kostele u sv. Tomáše. To bylo ještě za totality, kdy pro učitele bylo existenčně riskantní projevovat svou víru a dokonce zpívat v kostelním sboru. Sametový hlas paní Sokolové zněl ze zábrdovického kůru téměř šest desítek let, někdy v duetu s manželovým basem. Její znělý alt nechyběl ani ve známém

brněnském Ženském pěveckém sdružení Elišky Krásnohorské. Především však milovala účast v chrámovém sboru až do dne, kdy jí to zákeřná nemoc nedovolila... Téměř patnáct roků byla varhanicí ve Slatině Paní Antonie Sokolová byla velkou mariánskou ctitelkou a chrám Nanebevzetí Panny Marie v Zábrdovicích byl jejím duchovním domovem. Byla tu pokřtěna, měla tu svatbu i poslední rozloučení s těmi, které milovala. To se za účasti osmi kněží konalo v pátek 22. července 2005. Hlavním celebrantem byl z brněnského biskupství Otec Mgr. Karel Ortila, koncelebranty pak otcové Berard Hasil, Josef Vaníček, Evžen Rakovský, Jiří Veselý, Vojtěch Jeniš, Michal Jelínek a Roman Strossa. U varhanního stolu seděl ředitel kůru Zdeněk Hatina, na housle hrál Zdeněk Grůza. Zpíval ředitel ZUŠ Pavel Hamřík. Po církevních obřadech byla zesnulá uložena do rodinného hrobu v Brně - Slatině. Třináctý den v měsíci – den zvláště milý Panně Marie Fatimské – byl pro Toničku Sokolovou osudným. Třináctého se narodila, třináctého opustila pozemský život. Věříme, že ji před trůn Božího Beránka doprovodila Panna Maria Zábrdovická, kterou tak často oslavovala svým zpěvem.

Vám